

mente altsaa selvsølgelig ligesom den ærede Minister, at Jagstolen kun kunde blive et Supplement til den egentlige haandværksmæssige Uddannelse, men at man skulde stræbe efter at naae derhen, at kun de Mestre, som havde virkelig gode Betingelser for at kunne uddanne Lærlinge, bleve betroede — indenfor visse nærmere bestemte Regler — denne Opgave: at give Lærlinge den praktiske Uddannelse. Det var det, jeg hovedsagelig stod paa. Forørigt er jeg enig med den ærede Minister i, at det foreliggende Lovforslag vil kunne komme til at betegne et lille Fremskridt, og derfor har jeg ogsaa som Medlem af Udvalget i Fjor stillet Endringsforslag, hvorved jeg søgte at forme Lovforslaget i den Retning, som jeg og Mange med mig ønske, at vi i disse Forhold skulde komme ind paa. Der har, som jeg før bemærkede, været holdt mange Møder, og der er kommet mange Udtalelser frem angaaende denne Sag, men Ingen har haft den rigtige klare Forstaaelse af, hvorledes Forholdet er ordnet, saa i den Retning har man ikke faaet nogen virkelig Vejledning, men i alle Fagforeningerne af organiserede Arbejdere, som have dannet sig her i Landet i Løbet af de seneste Aar, have Alle, som jeg har haft Leilighed til at konferere med, sluttet sig til den Opfattelse, som jeg her har søgt at give et ganske kort Omrids af, at man maatte forlange, at der oprettedes Jagstoler under Ledelse og Kontrol af Arbejderne selv, og at man kun skulde betro saadanne Mestre, som baade i økonomisk og i moralsk Henseende gav tilstrækkelige Garantier, og som i faglig Dygtighed vare fremragende, Tilladelsen til at uddanne Lærlinge, eventuelt med Støtte fra Statens Side, hvis det skulde vise sig, at det ikke kunde betale sig for dem at gjøre det. Forørigt holder man paa, at der bør staffles en sagkyndig Autoritet tilstede i Overighedens Sted til Bedømmelse af Tvistespørgsmaal mellem Arbejdere og Arbejdsgivere og særlig altsaa for dette Lovforslags Vedkommende til Bedømmelse af Tvistespørgsmaal mellem Lærlinge og Mestre. Man gaar nemlig ud fra, at Overigheden ikke som Regel vil sidde inde med den fornødne Sagkundskab til behørig hurtig at kunne afgjøre disse Spørgsmaal. Ganske vist er det saaledes, at der fra Overighedens Side kan tilkalbes sagkyndige Mænd, men saa har man det Forhold ved denne Leilighed som i alle Arbejdersager, at man udsætter Tilfaldelsen af disse Sagkyndige, indtil der er foregaaet en lang og for Lærlingen meget besværlig Rettergang, saa at man altsaa slutter denne Rettergang med det,

som man egentlig burde have begyndt den med, nemlig at lade det faglige Kjendskab til Sagen og Dygtighed træde i Forgrund og være det Afgjørende, saa at Sagen kan afluttes saa hurtigt, som det overhovedet er muligt. Det er dette, Arbejderne i Almindelighed lægge den største Vægt paa, at have Lov til at være med ved Valget af en saadan Institution og gjennem den faae Indflydelse paa, hvem der skulde have Lov til at uddanne Lærlinge, og paa, hvorledes Tvistespørgsmaal mellem Lærlinge og Mestre skulde afgjøres.

Judenrigsministeren (Fingerslev):

Det ærede Medlem var enig med mig i, at dette Forslag betegner et lille Skridt fremad, og jeg slog for en Streg under det „lille“ Skridt. Derfor maa det ærede Medlem ikke fortænke mig i, at jeg er noget betænkelig ved at hæfte alfor meget ved dette Forslag og komme ind paa saadanne store Kammer som Voldgift og deslige, hvorved der maatte lægges Beslag paa mange og forskelligeartede Kræfter lige overfor Afgjørelsen af Spørgsmaal, der i Virkeligheden er ret simple. Jeg tror ikke, at der navnlig med Hensyn til § 17 behøves stor Sagkundskab, jeg tror snarere, at det, der behøves, er sund Sands og Menneskeforstand og ikke meget Mere end et almindeligt Skjøn. Derfor er jeg noget betænkelig og ikke lidt betænkelig ved at lægge den Ting for høit op. Det ærede Medlem udtalte Ønsket om at komme dertil, at kun Mestre, der vare modne dertil, det vil sige dygtige og samvittighedsfulde Mestre, kunne komme til at oplære Lærlinge. Jeg ansører ikke selv det ærede Medlems Ord, men jeg tror dog, at jeg er temmelig nær ved det ærede Medlems Tanke. Det vil jeg selvsølgelig ogsaa helst selv have, men jeg vil spørge det ærede Medlem, hvorledes dette skal ske. Hvorledes vil man kunne formene Nogen, der har Næringsbevis som Mester, at antage en Lærling, og hvorledes vil man kunne formene Forældre eller Bærger at slutte Kontrakt med en saadan Mester, om hvem Andre mene, at han er mindre heldig. Jeg tror ikke, at man skal gribe ind i Forholdet paa den Maade, jeg tror, at man skal have den Tillid til Forældre og Bærger, der ville søge en Lærling anbragt, at de kun ville søge til Folk, som de anse for samvittighedsfulde, men at faae en Lovordning gennemført om Oprettelsen af en Institution, der paa denne Maade skulde kunne vrage mellem dem, der give Arbejde indenfor de forskellige Fag, det tror jeg ikke vil være gjørligt; jeg kan i alt Fald ikke se, at der er nogen Mulighed derfor.